

Pesmi

*Naredil si me krhko;
takó Ti je bilo všeč.
Dan za dnem se s prsti dotikaš
te lomljive posode
in preizkušaš njeno zdržljivost,
jaz pa se bojim,
da se bo sesula.*

*Rečeš mi: Hodi!
Mehka voda
bo zadržala tvoja plašna stopala
in tvoji koraki
se ne bodo pogreznili
v razpenjenost vodnih valov.*

*Usaj kos lesa mi vrzi!
Da me dvomi ne povlečejo
v temne globočine
neizmerne oceana,
od koder
ni vrnitve.*

teh besed
se ne dotikaj
ne približuj se jim
niti z najnežnejšimi gibi
same
naj bodo
ranljive
in ranjene
kakor odrto
živo meso
razbolene
nič
jim ne pomagaj
samo
zavedaj se jih
naj te orosijo
odznotraj

nisem se še čisto rodila
takšna je namreč zapoved tega sveta:
najprej je treba priti do kruha
in do strehe nad glavo
in roditi otroke
in jih spraviti do kruha
in jim priskrbeti streho nad glavo ...

potem šele smeš
dokončno izplavati
iz porodne tekočine
z nagubano
starčevsko glavo

šele potem lahko
sedeš na obrežja svetov
se igraš s kamenčki
zidaš peščene gradove
rišeš mavrico
in se čudiš
čudiš
z utrujenimi očmi starca

Eljev počitek

*Uem, da Si tu – otrpnilo mi je telo;
tema se zgrinja, spušča se nebo,
ne vem, kam naj premaknem okorele ude ...*

*Ti sam me milostno odloži pod drevo.
Tam mirno naj počivam tisoč let.
In ko se v sončno jutro mi odpre oko,
preide naj vse, kar je zdaj hudó -*

in moja pamet končno naj doume svet.

*pošiljava ti ta pogled:
v skalnato kotanjo ujeta voda
nad njo upognjena drevesa
sipljejo svoje šumenje
v odpiranje in zapiranje lokvanjevih cvetov
gladina se kodra
v bronastih zvokih
na dno jezera
lega spokojnost časov
in srka vase
skrivnostne odseve človeških obličij ...*

*oči so nama same zaobjele
ta delček sveta
v svojem srcu
ljubeče hraniš
njegov odtis*

*pošiljava ti ga v temne čase
ko ga boš lovil
na pomolu domotožnega hrepenenja
in si ga s silo spomina
prikliceval
pod zaprte veke
ujel ga boš*

*in midva bova vedela
kam
po trudu dneva
naslanjaš svojo glavo*

*Otroci tega sveta
so si izbrali svoje zlato tele.
Dovolj so jim igre in kruh,
njihova lakota ne seže višje od pasu;
zadoščajo jim umešana jajca
z malo možganovine.*

*Slavje žlahtnega humorja
je bilo žalostno do kosti.
Prazna dvorana
je širila svoje oboke
v košatih odmevih
samovšečnega aplavza.
Pokojnikova senca
se je plazila po tleh;
čevlji nastopajočih
so hodili po njej
in krivenčili njeno podobo.*

*Mislila sem
na zarezano telo.
V neki drugi dvorani
je prejemale nagrado spoznanja
o življenju in smrti.
Nemoč
se je kot kadilo
dvigala proti nebu,
grenkoba
ni zlakotila njegovih ust.*

*Nisem bila žalostna
zaradi tega.
Objokovala sem brezupno zakrknjenost
krepih otrok.*

*grem
kakor živina zvečer
v svojo stajo
utrujena ležem k počitku
kakor vol
ki se je od ranega jutra neumorno naprezal
hodil pred plugom
in ni gledal
kako se sesedajo
sveže zorane brazde za njegovim hrbtom

kakor vol se zlekнем ob polnem koritu
sveža studenčnica se preliva čez sprane robove
njegovo oko počiva v žarenju večernega ognja
ki so ga prižgali pastirji
njegovo uho počiva v zvokih piščali
fantiči so si jih urezali ob opoldanskem počitku

on ne razmišlja o poteptanih njivah
njega ne skrbi kaj bo jutri
ne ve za prihodnost

in ne kliče v nebo
naj ne vzide dan

ko se z žarečim železom dotaknejo žive kože
ko zasmrdi po zažganem mesu
ko se na čela odtisnejo pečati
ko se nabrusi klavni nož
in se začne
kozlovski ples*

*ko pride klic
se ne obotavljaš*

*nemudoma obuješ delovne sandale
samaritanke
in se odpraviš
med blago nihajoče majske trave
ne moreš se upreti
njihovemu presunljivemu šepetanju
v utrujenih nogah zrelega moža
se prebudijo bosi deški podplati
in zaplavajo
v neizmerno morje otroškega prostranstva*

*ko pride klic
mu nemudoma slediš
vzameš popotno palico*

*in se ne ozreš na streho svojega šotora
nad njim se z zadržano nestrpnostjo
spreletavajo plahutajoči krokarji
in si brusijo lačne kljune*

*in ne pogledaš pod streho svojega šotora
tam leži ženska
zvita je v dve gubi
skrivenčene ude je razmetala po svojem telesu
nabreklo glavo
z navznoter obrnjenimi očmi
je skrila pod zmečkano ležišče*

*ko pride klic
mu neomajno slediš
vračaš se zadovoljno utrujen
v očeh se ti prelivajo žarki
zahajajočega sonca
noge so prijetno težke
in pomlajene*

*na strehi tvojega šotora
si krokarji potešeno trebijo
rdeče kljune
razmesarjeno telo na ležišču
je toplo
mehko
in voljno*

*kako da nisi mogla čakati
rečes*

*kosi njenega mesa
se s tihim cviljenjem odplazijo v pasjo uto
izpod ležišča vzameš glavo
gleda te z nepremičnimi
navzven obrnjenimi očmi*

boš kdaj lahko sprevidel svojo zmoto ...